

Uliczka w Barcelonie – Orquesta Tipica Fresedo

Uliczkę znam w Barcelonie
Pachnącą kwiatem jabłoni
Bardzo lubię chodzić po niej
Gdy już mnie znuży śródmieścia gwar

Tam kroki własne me słyszę
I wiatr, jak liśćmi kołysze
Zresztą nic nie mąci ciszy
Uliczki mojej, w tem tkwi jej czar

Boże, jakie dawne to czasy
Kiedym tu codziennie przychodziła
By się spotkać w tajemnicy
Gdzieś za rogiem tej ulicy
Z pierwszym panem moim snów
Tylko jabłoń to widziała
Ilem się nacałowała
Nie żałując czułych słów

Bo kochałam jak już nigdy potem
Z całej duszy i całą serca mocą
Radością wiosny i młodych lat polotem
Lecz niestety wszystko ma kres

Dziś przychodzę po wspomnienia dawne
Pod tę jabłoń, co szumem swym mówi
Że przeżyłam w jej cieniu
Chwil wiele tak pięknych
Że teraz nie szkoda mi łez

Już dziś ta myśl mnie nie smuci
Że mnie mój miły porzucił
Lecz ciągle marzę, że wróci
Odwiedzić kiedyś ten cichy kąć
Bo dziś we wczoraj się zmienia
Gdy tylko go opromienia

Chwila słodkiego marzenia
I tyle wspomnień zabranych stąd

Bo kochałam jak już nigdy potem
Z całej duszy i całą serca mocą
Radością wiosny i młodych lat polotem
Lecz niestety wszystko ma kres

Dziś przychodzę po wspomnienia dawne
Pod tę jabłoń, co szumem swym mówi
Że przeżyłam w jej cieniu
Chwil wiele tak pięknych
Że teraz nie szkoda mi łez

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych